

Londres serà la nova Barcelona olímpica

O no ho serà.
Si la candidatura
per hostatjar els
Jocs Olímpics el 2012
fracassa, ningú no
culparà el promotor,
Sebastian Coe,
ni l'alcalde Livingston.
Serà culpa dels
'eastenders',
els londinencs de l'est,
rebel·lats contra
"l'especulació
financera".
Per convèncer-los, Coe
ha promès que Londres
reviurà "la glòria
de Barcelona 1992".

La setmana va començar amb Trafalgar Square plena de banderes britàniques, algunes creus de Sant Jordi d'Anglaterra i "l'orgull esportiu del país" al bell mig del carrer: la Cavalcada dels Herois, l'equip olímpic del Regne Unit, va passejar dilluns dia 18 d'octubre les medalles aconseguides a Atenes 2004. Ara bé, segons els diversos corresponsals que cobrien l'ocasió, a penes aconseguí aplegar 20.000 persones al seu pas pel centre de Londres.

El diari *The Guardian* ha comentat, irònic, que la capital és "excessivament cosmopolita" per a aquesta mena de celebracions "nacionalistes", mentre la policia local s'ha negat, en una decisió excepcional, a donar dades sobre l'afluència de públic. Tanmateix, la comissió London 2012 se sentia prou més atrevida: ha ofert la xifra de 200.000 ciutadans.

No ha estat una imatge gaire encoratjadora. Andrew Crossley, organitzador d'East London Communities de l'entitat London Citizens, ja ho havia advertit setmanes enrere: "Si London 2012 vol que acudim a agitar banderetes, abans ens hauran de demostrar on són els beneficis de la candidatura per a la ciutat, i qui en sortirà més beneficiat. Si la proposta és ètica, nosaltres serem els més entusiastes." London Citizens coordina més de 60 institucions cíviques, sindicats obrers, comunitats escolars cristianes i un grapat d'universitats públiques de la capital britànica. London Citizens exigeix una "candidatura ètica". I amenacen que London 2012 difícilment cre-

ara-expectació quan aquest novembre envie el dossier al Comitè Olímpic Internacional (COI), que no apareixerà com a seu gaire atractiva durant la visita de febrer de 2005, en què el COI ha de verificar les qualitats del pla, ni serà Londres el nom que hi haurà dins el sobre que al maig s'obre amb la decisió final.

Mentrestant, BBC1 emet al migdia la popularíssima sèrie *Eastenders*, on gent amb accent vulgar passa les estones bevent cervesa a les tavernes, conduint taxis i treballant en una bugaderia. Si algú a la ciutat sap que la imatge és falsa, aquest és Sebastian Coe.

La venjança dels 'eastenders'. La primera cara coneguda que va tenir London 2012 fou la d'una executiva d'èxit, Barbara Cassani, gerent de British Airlines. Després de les disputes internes, avui Cassani ha quedat reduïda a un segon paper, ja que segons les males llegendes, tenia en contra seu que era dona i nord-americana de Boston. Segons el sentit comú dels columnistes britànics, era impensable que la *City*—el cor financer de Londres— no en triaria la presidència: Sebastian Coe ha estat president del Comitè d'Atletes del COI durant onze anys, és membre del Consell de la Federació Internacional d'Associació d'Atletes i, a més, és britànic. Encara és més, és Lord i compta amb el suport del primer ministre Blair i de l'alcalde, Ken Livingston. En un recent article publicat a *The Londoner*, el periòdic oficial de l'Ajuntament, Coe escriu: "La posada en marxa dels nostres plans està més

La Cavalcada dels Herois, celebrada el passat 18 d'octubre al centre de Londres –en què es podia veure els darrers medallistes de la Gran Bretanya–, va aplegar unes 20.000 persones, massa poc per un país tan gran i per una ciutat que aspira a ser seu dels Jocs de l'any 2012.

avançada que la de Sydney tres anys abans de rebre els Jocs. El dossier demostrarà que allò que alguns apunten com a punts dèbils, el transport i l'opinió pública, són els nostres punts forts [...]. Us prometo que reviuem els moments més memorables de la Barcelona olímpica.”

Els comptes de Coe, segons va explicar en una entrevista privada a Andrew Crossley, de London Citizens –i que Crossley ha explicat a aquest setmanari–, són simples: Nova York no pot ser-ne la seu per motius de seguretat, Madrid queda descartada perquè la memòria de Barcelona 92 és massa pròxima, i París no té terrenys per a les infraestructures espectaculars que calen. La Vila Olímpica projectada a Londres és la més gran, amb residències per a 17.800 atletes. El pressupost per millorar els trens i el metro supera els 2 bilions de lliures (3,1 bilions d'euros) i donarà servei a 50.000 competidors, policia, espectadors i periodistes que se sumaran als 6 milions de passatgers diaris per al nou Channel Tunnel Rail Link entre el Parc Olímpic i l'estació de King's Cross – St. Pancrass. D'altra banda, el Govern destinarà 15.000 euros d'ajuda l'any per a atletes

d'entre dotze i divuit anys amb potencial per competir el 2012. London 2012 ha obert dues oficines de relacions públiques amb la tasca exclusiva d'assegurar les bondats econòmiques i la promoció de la pluralitat cultural i religiosa a les comunitats locals.

El projecte afecta profundament l'est de Londres: des del parc de Stratford a les pistes de Greenwich. A les dues vores del Tàmesi s'estenen fresques ribes desurbanitzades. I en això arriba London Citizen i reclama l'obediència a la Carta dels 6 Punts. Crossley ens la desglossa: “La zona olímpica ha de ser ‘econòmicament honesta’ i les constructors hauran de respectar els salaris mínims fixats pel propi alcalde; el 60% dels habitatges seran accessibles, de propietat comunitària i repartits entre lloguer, compra i habitatge socials; el 30% dels treballadors seran de la localitat...”. No se'ls ha escapat el més mínim detall. La Carta exigeix la posada en marxa d'una Acadèmia d'Aprenentatge de la Construcció per a la preparació de paletes, però també d'enginyers. London Citizens reclama que la planificació de les facilitats d'esport i residència assegurin els serveis de salut i educació

després de la finalització dels Jocs. Tanmateix, el que ha fet tornar-se blaves algunes cares als despatxos de la City ha estat la reivindicació que totes les inversions d'estadis i espais d'entrenament d'alt nivell vagin a parar a mans de l'East London University.

“Només així fomentarem l'interès públic per l'herència dels Jocs –ens argumenta Crossley–. D'una altra manera, serà una oportunitat més perduda per a la regeneració de l'est de Londres. Ja ens estafaren amb la construcció d'apartaments a Canary Wharf (uns habitatges de luxe i a preus milionaris que ocupen ara els antics molls) i la Millenium Dome (un enorme i caríssim estadi que només han llogat estrelles del pop britànic un parell de cops des de l'any 2000).”

La candidatura London 2012 encara no té mascota ni lema. London Citizens, sí: “Volem riquesa, no nous rics.” Les darreres enquestes indiquen que el 86% dels britànics entre divuit i trenta anys volen veure els Jocs Olímpics a casa. En principi, una cosa no sembla estar renyida amb l'altra.

Victorià Jiménez
(Londres)